22/08/2020

“Δεν υπάρχει πλάσμα του Θεού να ξεπερνά σε αξία την Θεοτόκο”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Διαβάστε το κήρυγμα για την αυριανή, Κυριακή 23 Αυγούστου ημέρα που η Εκκλησία μας τιμά την απόδοση της εορτής της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, ευαγγελική περικοπή από την Ιερά Μητρόπολη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών όπως αυτό δημοσιεύεται στην επίσημη ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως.

Δὲν ὑπάρχει πλάσμα τοῦ Θεοῦ μέσα σὲ ὅλη τὴ Δημιουργία, ποὺ νὰ ξεπερνᾶ σὲ ἀξία τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο Μαρία, τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ «μετὰ Θεὸν ἡ Θεός, τὰ δευτερεία τῆς Τριάδος ἡ ἔχουσα», ἡ τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ», εἶναι «ἡ κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος, δι’ ἧς κατέβη ὁ Θεός, ἡ γέφυρα ἡ μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν». Εἶναι ἡ μεσίτρια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρὸς τὸν Θεό, εἶναι ἡ γλυκιὰ μάνα ὅλων τῶν πονεμένων καὶ παντοιοτρόπως κατατρεγμένων αὐτοῦ του κόσμου. Γι’ αὐτὸ καὶ τὴν ὑπεραγαποῦμε, τὴν τιμοῦμε σὲ κάθε λατρευτικὴ εὐκαιρία καὶ

παντοτινὰ τὴν ἐπικαλούμαστε μὲ πόθο νὰ ἔρθει νὰ μᾶς βοηθήσει σὲ κάθε δοκιμασία μας καὶ σὲ κάθε πρόβλημά μας. «Παναγιά μου!», ἀνακράζει ὁ ἀναγκεμένος πιστὸς καὶ αὐτὴ ὡς γοργοεπήκοος ἔρχεται νὰ βοηθήσει, νὰ δώσει τὴ λύση μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἡ ἴδια γνωρίζει, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα τιμώντας τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο ἔχει ὁρίσει ὡς εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο ἀναγιγνώσκεται καὶ στὸν Μεγάλο Παρακλητικὸ Κανόνα. Αὐτὸ ἀναφέρεται στὶς δύο ἀδελφές, στὴ Μάρθα καὶ στὴ Μαρία καὶ καταλήγει μὲ τὸν μακαρισμὸ τῆς Θεοτόκου. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται σὲ ἕνα χωριὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐπισκέπτεται τὸ σπίτι τῶν φίλων Του, τῆς Μάρθας, τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Λαζάρου. Πόσης ἀσύλληπτης τιμῆς ἀξιώνεται τὸ σπίτι αὐτό! Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς νὰ βρίσκεται μέσα σὲ αὐτὸ καὶ νὰ συνομιλεῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως τὰ λένε οἱ φίλοι ποὺ συναντῶνται μετὰ ἀπὸ καιρό! Καταλαβαίνουμε πὼς ὁ Χριστὸς συμπεριφέρεται ἁπλά, σὰν κανονικὸς ἄνθρωπος, γιατί ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, καὶ διαφυλάσσει στὸ ἀκέραιο τὰ ἰδιώματα ἑκατέρας τῆς φύσεως, θείας καὶ ἀνθρωπίνης. Τὸν Χριστὸ τὸν ὑποδέχεται ἡ Μάρθα καὶ ἀμέσως μπαίνει μέσα, ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὸ καθιστικὸ καὶ ἀρχίζει τὶς δουλειές.

Σίγουρα ἑτοιμάζει τὸ φαγητὸ γιὰ τὸ γεῦμα ποὺ θὰ παρατεθεῖ στὸν ὑψηλὸ φιλοξενούμενο. Ἡ ἀδελφή της ὅμως, ἡ Μαρία, φαίνεται ἀμέτοχη στὴν προετοιμασία τοῦ γεύματος. Τὰ ἔχει ἀφήσει ὅλα, κάθεται «παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ» καὶ ἀκούει τοὺς λόγους Του. Ἡ Μάρθα λοιπόν, ἡ ὁποία «περιεσπάτο περὶ πολλὴν διακονίαν», κάποια στιγμὴ δὲν ἀντέχει ἄλλο νὰ βλέπει τὴν «τεμπέλα» τὴν ἀδελφή της νὰ κάθεται καὶ νὰ μὴν κάνει τίποτε, σταματάει γιὰ λίγο τὶς δουλειὲς καὶ ἀγανακτισμένη λέγει στὸν Χριστό: «Κύριε, δὲν σὲ νοιάζει ποῦ ἡ ἀδελφή μου μὲ ἄφησε μόνη μου νὰ κάνω ὅλες τὶς δουλειές; Πὲς τῆς λοιπὸν νὰ ἔρθει νὰ μὲ βοηθήσει!» Κλασσικὸ γυναικεῖο παράπονο, ἡ ἐκνευριστικὴ ἀδιαφορία τῶν μελῶν μίας οἰκογένειας γιὰ τὰ οἰκιακὰ καθήκοντα, ἰδιαίτερα ὅταν αὐτὰ πέφτουν στοὺς ὤμους μόνο ἑνὸς ἀπὸ αὐτά, τῆς μητέρας κυρίως. Ἡ Μάρθα πραγματικὰ ἔχει δίκιο. Δὲν πρέπει νὰ δουλεύει ὁ ἕνας καὶ οἱ ἄλλοι νὰ κάθονται.

Στὴν προκειμένη περίπτωση ὅμως κάνει λάθος καὶ μάλιστα τόσο μεγάλο, ποὺ ἐπισύρει τὴν ἥπια παρατήρηση τοῦ Χριστοῦ: «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, ἑνὸς δὲ ἐστι χρεία!» Μάρθα, τῆς λέγει, εἶσαι γεμάτη μέριμνες καὶ φροντίδες καὶ ἀσχολεῖσαι μὲ πολλὰ ἄκαιρα καὶ μηδαμινὰ πράγματα, ἑτοιμάζεις ἕνα τραπέζι μὲ φαγητά, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι σου καὶ προσφέρει τὸ ἀσυγκρίτως ἀνώτερο δῶρο, τὸν Λόγο Του, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ μόνο ποὺ πραματικὰ ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος. Θὰ μποροῦσε μάλιστα νὰ προσθέσει καὶ

τὸν ἄλλο λόγο τῶν Γραφῶν, τὸ «οὐκ ἐπ’ ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένω διὰ στόματος τοῦ Θεοῦ». Το ψωμί, γιὰ τὸ ὁποῖο φροντίζει ἡ Μάρθα, δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ δεύτερη. Ὁ ἄνθρωπος θὰ φάει, θὰ χορτάσει, σύντομα ὅμως θὰ ξαναπεινάσει. Ὅσο καὶ νὰ φάει, τὴ σωματικὴ ζωή του δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὴν παρατείνει, πέρα ἀπὸ κάποια χρονικὰ ὅρια, τὸ σῶμα θὰ παύσει νὰ λειτουργεῖ μὲ τὸν βιολογικὸ θάνατο, ὅποτε θὰ παύσει καὶ ἡ ἀνάγκη λήψης τροφῆς.

Ἀντίθετα ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς , ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἔχει αἰώνια δυναμική, ἀθανατίζει τὴν ψυχή, γιατί εἶναι αὐτὸς ποὺ χαρίζει αἰώνια ζωή. Οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ρήματα ζωῆς αἰωνίου», εἶναι ἡ «ἀγαθὴ μερίδα», τὴν ὁποία ἐπέλεξε ἡ Μαρία, «ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ’ αὐτῆς», ἡ ὁποία δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ χαθεῖ ἀπὸ αὐτήν. Ἡ Μαρία κάθεται πανευτυχὴς δίπλα στὸν Χριστό, ἀκούει ἐκστατικὴ τὰ ἱερὰ λόγια Του, ἔχει ἀποθέσει «πάσαν τὴν βιωτικὴν μέριμναν», ἔχει βρεῖ τὸν παράδεισο τῆς τρυφῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐκδιώχθηκαν τὸν παλαιὸ καιρὸ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν θέλησαν νὰ ἀκούσουν τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ.

Ὁ συνειρμὸς ἀνάμεσα στὴν διψασμένη γιὰ τὸν Θεῖο Λόγο Μαρία τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καὶ στὴν εὐλογημένη Μαρία, τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μᾶς εἶναι προφανής. Γιατί καὶ ἡ Θεοτόκος Μαρία ἀπὸ τὴν γέννησή της καὶ ἑξῆς πάντοτε ἐπέλεγε τὴν «ἀγαθὴ μερίδα», πάντοτε μελετοῦσε καὶ ἐντρυφοῦσε στὰ θεία λόγια, κατοικώντας στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων καὶ μετέπειτα, πάντοτε κατέφασκε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μὲ ἀποκορύφωμα τὸ «Ἰδού, ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτο μοὶ κατὰ τὸ ρῆμα σου!», τὸν λόγο της μὲ τὸν ὁποῖο ἐσαρκώθηκε μέσα στὴν παναγία καὶ παρθενικὴ μήτρα τῆς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸν λόγο μὲ τὸν ὁποῖο ἄλλαξε τὴν παγκόσμια ἱστορία.

Ἐμεῖς ποιὸν δρόμο θὰ ἀκολουθήσουμε; Τὸν δρόμο τῆς Μάρθας, ἢ τὸν δρόμο τῆς Μαρίας; Πρὸς τὰ ποῦ κλίνει ἡ καρδιά μας; Ἐπιθυμοῦμε τὰ ὑλικά, ἢ τὰ πνευματικά; Καὶ μὴν πεῖ κανένας ὅτι «ἐγὼ θέλω καὶ τὰ δύο», γιατί ἁπλὰ δὲν μπορεῖ. Ὁ Χριστός μας τὸ ξεκαθάρισε αὐτό: «Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν. Ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει. Οὐ δύνασθε Θεῶ δουλεύειν καὶ μαμωνά». Εὔκολα ρέπουμε πρὸς τὸ κακό, ἡ ραθυμία μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐπιλέξουμε τὸν ἀνώτερο βίο τοῦ Πνεύματος. Εἶναι καὶ ὁ μισόκαλος ἐχθρός μας, ὁ Διάβολος, ποὺ συνέχεια θέτει προσκόμματα καὶ ἀέναά μας πολεμᾶ. Ἂς προσπαθήσουμε, ἂς παλέψουμε, ἂς ματώσουμε, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν ψυχωφελῆ δρόμο τῆς Μαρίας, γιὰ νὰ ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς τὸν μακαρισμὸ τοῦ Χριστοῦ: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν!» Ἀμήν, γένοιτο.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

8 Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

39 καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ.

40 ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται.

41 ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά·

42 ἑνὸς δέ ἐστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾽ αὐτῆς.

27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.

28 αὐτὸς δὲ εἶπε· μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.